

Ne nyugtalankodjék a szívünk!

Milyen megnyugtató szavak! Szinte minden nap el kellene olvasnunk, és erre gondolnunk ezekben a zavaros, járványos, aggodalmakkal teli időkben.

Valóban meg tudunk nyugodni? Megelégszünk-e azzal, hogy majd eljuthatunk az Atyához, és ott együtt leszünk? Vagy a "még, még ..." világában élünk?

Kérdések ágaskodnak bennünk is: Mikor és hogyan történik mindez? Egyáltalán érdemes az Úton járni? Nem földadni? Bízni? Végül hová lyukadunk ki?

Jézus mindenesetre előre figyelmezteti tanítványait, mint az a szülő, aki tudja, hogy már nem sok van hátra neki ebből a létformából, és gyermekeinek szeretne útravalót, megnyugtatót, kapaszkodót adni, hogyha szomorú is az elválás, de végül azt tudják majd mondani: Hiszen tudtuk, hogy ez fog történni, nincs ebben semmi váratlan.

Felkészítette őket, ha tanítására, életére gondolnak, akkor minden más megvilágításba kerül, mely átsegíti majd őket a csalódottság érzésén, a fájdalomon. Így meríthetnek belőle erőt, emlékezzenek vissza szavaira, nem örökvényű az elválás, sokféle más módon velük marad.

Vajon, ha tudjuk, hogy közeleg halálunk, mi meg tudjuk-e nyugtatni környezetünket? Van-e nekünk belső bizonyosságunk, hogy Isten valamennyiünket vár a Mennyei Hazában. Megtapasztaltuk-e Isten jelenlétét életünk során, és általunk megtapasztalták-e mások Isten szeretetét?

Ha hűségesek vagyunk tanításához, aszerint alakítjuk át gondolkodásunkat, életünket, akkor találkozzunk Istennel, megismerjük Őt.

Ha ránk tör a "tamáskodás", hogy mi is az igazság, nekünk sincs más dolgunk, mint felidézni szavait, cselekedeteit, mindennapjainkban benne hinni, ráfigyelve változni, szeretni. Ha Jézus útjának megismerése áll figyelmünk középpontjában, természetes lesz, hogy szeretetből áldozatot hozunk másokért, természetes, hogy nem mi vagyunk a középpontban, egészen távol kerül tőlünk a "mert megérdemlem" önkényezettetés kultusza. Rá figyelve elkerülhetjük azokat a mai csapdákat és kelepccéket, melyek hitünkért, gondolataink kisajátításáért versengenek, de rossz irányba visznek.

Ha bántás ér, ha evilágban otthontalannak éreznénk is magunkat, szerető Atyánk házában valamennyiünknek, egész közösségünknek készült hajlék. Nincs tülekedés, rivalizálás, nem lesz olyan, mint az egyetemeken: "A pontszámot ugyan elérte, de sajnáljuk, helyhiány miatt nem vettük fel."

Csak az a kérdés, hogy azon az Úton, melyet Jézus mutat nekünk, hajlandóak vagyunk-e végig menni egymás kezét fogva, egymást támogatva, egymással közösségben, a lemaradókat, a botorkálókat is segítve. Az út bármilyen keskeny is lenne, biztos ösvény, melyen Jézus szeretetének, példájának, igazságának fénye mutatja az utat, mint holdvilág a sötét éjszakában.

Nagybán Edit & Ferenc, Budapest